

Marten Toonder

Dit neem ik niet!

Alle verhalen van
Olivier B. Bommel
en Tom Poes

2016

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Tom Poes en de klonters

In zijn zakagenda van 1955 noteerde Marten Toonder regelmatig: 'Té veel werk!' En: 'Men doet wat men kan en zodoende blijft er heel wat liggen.' Het was niet verwonderlijk dat hij de laatste maanden van dat jaar meer ziek dan gezond was: 'Pest in over zwakke vlees', noteerde hij, en hij moest dit verhaal aan anderen overlaten.

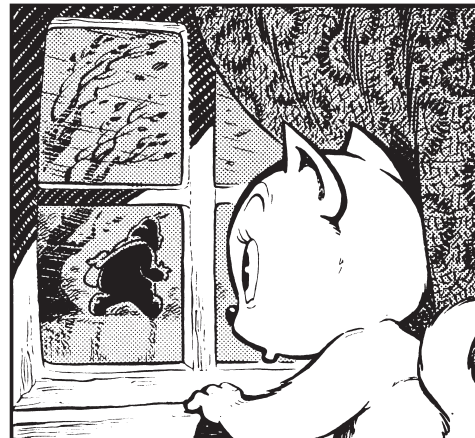
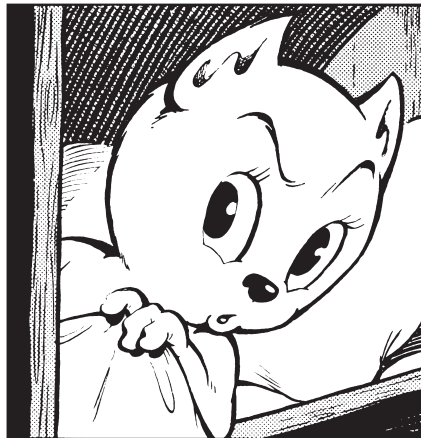
Professor Sickbock maakt 'klonters', wezens die niet denken, maar alle burgers 'een menswaardiger bestaan' geven door hun werk uit handen te nemen, zodat ze zich aan de goede dingen des levens kunnen wijden. (Toonder vond de term 'menswaardig' in een Bommelverhaal overigens niet op zijn plaats.)

In het licht van de huidige discussie over robotisering binnen de arbeidsmarkt is het thema van dit verhaal zeer actueel.

Het hart van de voetballiefhebbers zal sneller kloppen bij het kennismaken van de wedstrijd tussen R.F.C. en Stuipeendrechtse Boys in het Rommeldamse stadion. Het verslag doet denken aan de rivaliteit Rotterdam-Amsterdam.

Wim Hazeu, schrijver van de biografie van Marten Toonder

Dit is het 67ste avontuur van heer Bommel en Tom Poes. De stroken hebben de nummers 2619-2684. Het verscheen voor het eerst in de *Nieuwe Rotterdamse Courant* van 26 september 1955 tot en met 10 december 1955. In 1957 werd het verhaal uitgegeven door De Bezige Bij. Bij Uitgeverij Panda verscheen het in 1992 in deel 13 van de reeks *Heer Bommel: volledige werken: de dagbladpublicaties*.

Het was herfst geworden. Een vroege najaarsstorm schudde aan de bomen en blies de eerste bladeren voor zich uit, terwijl zware regen-vlagen de zandweg voor het huisje van Tom Poes in een modderpoel veranderden.

Tom Poes was vroeg naar bed gegaan. Het gehuil van de wind in zijn schoorsteen maakte hem slaperig en bovendien vindt hij het altijd prettig om veilig onder de dekens te liggen als het buiten zo tekeergaat.

Een poosje lag hij te luisteren naar het rammelen van de luiken en het kletteren op het dak en hij dacht aan het goede schip Albatros, dat die middag was uitgevaren en dat het nu wel zwaar te verduren zou hebben. Daarop viel hij in slaap.

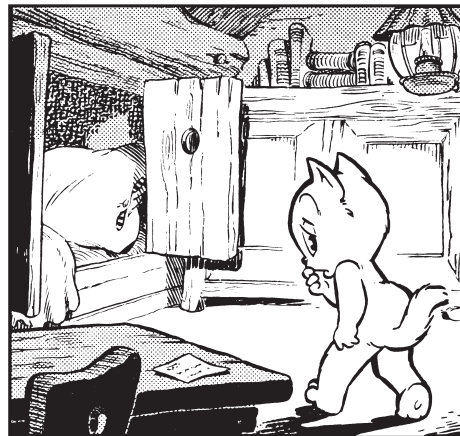
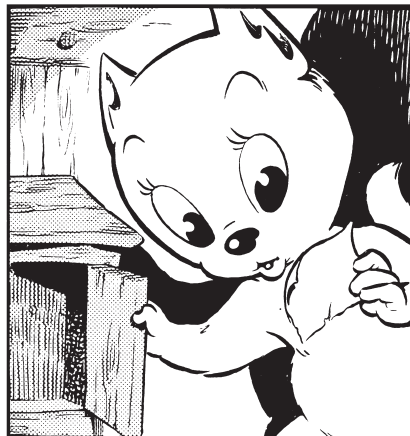
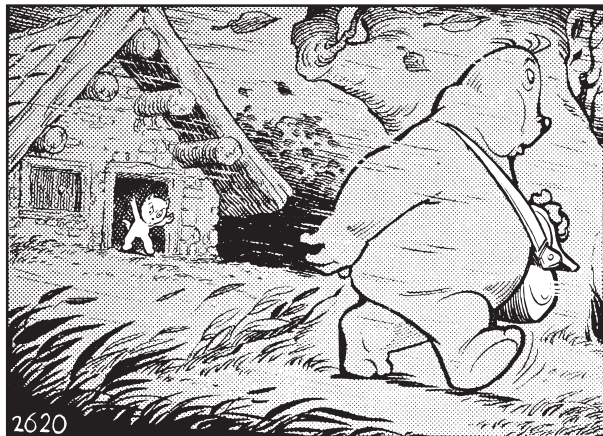
Het zal ongeveer middernacht geweest zijn, toen hij gewekt werd door een ongewoon geluid. Zijn brievenbus klepperde en daarop ging de bel rinklend over.

Een rare tijd voor de post, dacht Tom Poes, suffig het hoofd uit zijn bedstede stekend. Een érg rare tijd! hernam hij, toen hij op zijn wekker gekeken had. Dit is niet normaal. Dit kan de post niet zijn. Maar wat is het dan wel?

En omdat Tom Poes nu eenmaal niet van dingen houdt die niet normaal zijn, stapte hij zijn bed uit en liep naar het raam om uit te kijken.

Buiten keek een vale maan door de langsjagende wolkenflarden – en in het licht daarvan zag hij een vreemde, klonterachtige gedaante, die zich met logge passen verwijderde.

De figuur torste een zware tas, zoals postboden die wel dragen, maar dat dit geen gewone brievenbesteller was, was wel duidelijk.

10 Tom Poes keek de vreemde gedaante een ogenblik verbaasd na. Maar toen rende hij naar de deur en trok die open. De wind woei huilend naar binnen en blies hem de kille regen in het gezicht, zodat hij een stapje terug deed.

‘Hé daar!’ riep hij. ‘Wat is dat voor een manier om iemand midden in de nacht uit zijn bed te bellen? Wat kwam je doen? Wie ben je?’

De ander gaf geen enkel teken dat hij hem gehoord had. Hij sjokte zwaar het modderige pad af en keek niet op of om.

Tom Poes zag zijn glimmende gestalte in de duisternis verdwijnen. Hij had geen zin om hem na te rennen en daarom deed hij schouderophalend de deur weer dicht.

‘Een lomperik,’ mompelde hij. ‘Hij zag er trouwens echt klonterig

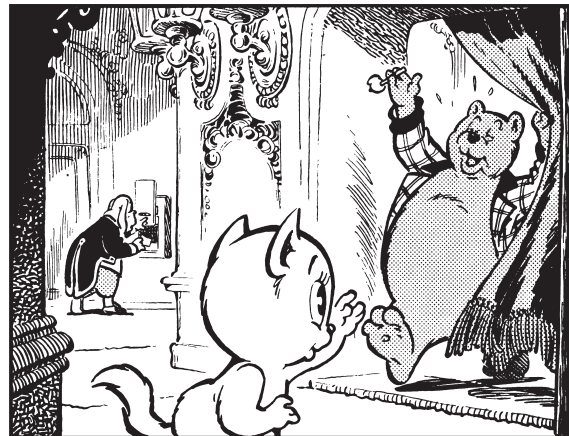
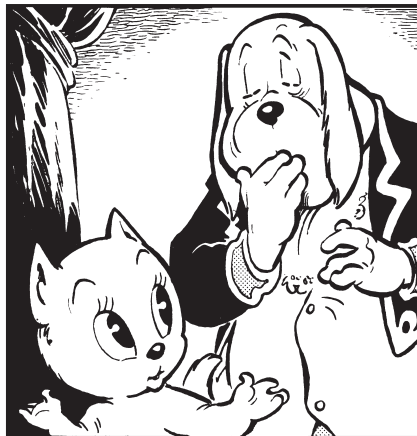
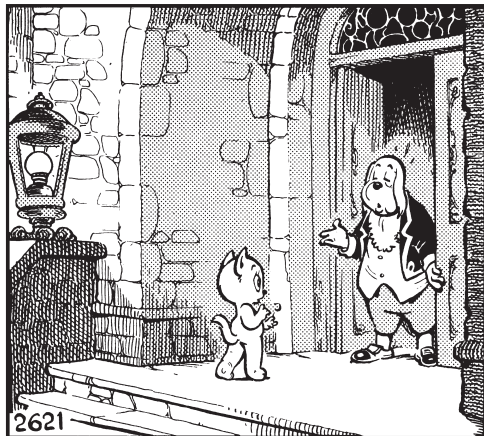
uit. Vast niet iemand hier uit de buurt. Ik ben benieuwd wat hij eigenlijk kwam doen.’

Nadenkend opende hij zijn brievenbus en zag toen dat er een briefje in lag; een enigszins beduimd drukwerkje, waarop een kleiachtige vingerafdruk zat.

Nieuwsgierig las hij: “Bel op: 9595 en het komt in orde.”

‘Wat komt in orde?’ vroeg Tom Poes zich af. ‘Als dat soms reclame is voor de een of andere zaak, moeten ze het toch anders doen. Ik zal er tenminste geen gebruik van maken!’

Een beetje uit zijn humeur ging hij weer naar bed en viel al gauw weer in slaap.

De volgende morgen was het weer wat opgeklaard, zodat Tom Poes besloot een wandeling te gaan maken. En omdat hij tegen koffietijd toch in de buurt was gekomen, liep hij even bij slot Bommelstein aan. Joost deed hem open en wenste hem op matte toon een goedemorgen toe.

‘Je ziet er slaperig uit,’ zei Tom Poes. ‘Ben je moe?’

‘Ik had een gestoorde nachtrust, met uw welnemen,’ zei de trouwe knecht. ‘Omstreeks middernacht ben ik uit mijn bed gebeld – en ik kan nooit de slaap meer vatten als ik eenmaal opgeschrikt ben.’

‘Hé, dat is toevallig,’ riep Tom Poes uit. ‘Dat is bij mij ook gebeurd! Wie heeft jou uit je slaap gebeld, Joost? Soms ook iemand met een reclamedrukwerkje?’

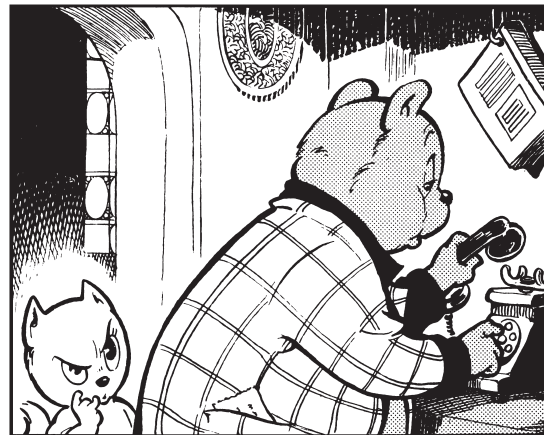
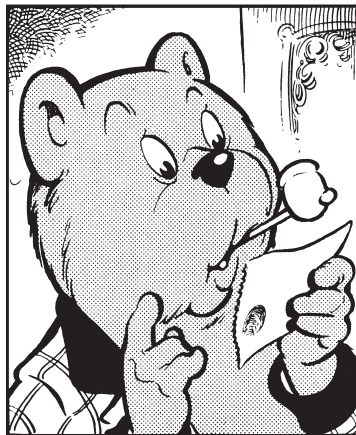
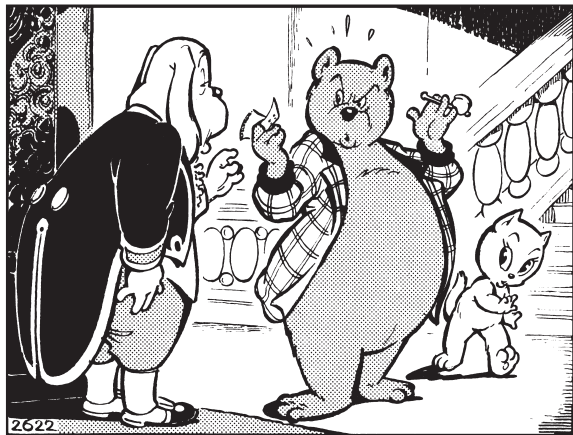
‘Dat weet ik niet,’ hernam de knecht. ‘Toen ik uit mijn venster keek,

zag ik iemand weglopen, zodat ik niet naar beneden ben gegaan. Maar ik zal eens in de brievenbus kijken.’

Op dat moment trad heer Ollie uit de eetkamer. Hij zag er fris en monter uit, want omdat Joost toch altijd op de bel moest letten, sliep hij door dat soort kleinigheden heen.

‘Hallo, jonge vriend!’ sprak hij opgewekt. ‘Gezellig dat je eens langskomt. Maar praat me niet steeds over slapeloosheid, want daar heb ik vanmorgen al genoeg over gehoord. Men denkt tegenwoordig te veel aan zichzelf, als je begrijpt wat ik bedoel. Men heeft weinig belangstelling voor het tere gestel van een heer...’

‘Excuseer, heer Olivier,’ onderbrak Joost hem, ‘er zit een briefje in de bus. Dat zal van die nachtelijke bezoeker zijn, als ik zo vrij mag wezen.’

- 12 Heer Bommel nam het drukwerkje van Joost aan en bezag het enigszins afkeurend.

‘Reclame!’ sprak hij. ‘‘Bel op: 9595 en het komt in orde.’’ Hm, slecht gesteld en weinig origineel. Bovendien zit er een vette vingerafdruk op het papier. Ik meende dat men vandaag de dag meer aandacht aan dit soort werk besteedde. Wanneer men zich bij een heer aanbeveelt, moet men dat keurig doen, wat jij?’

‘Hm,’ zei Tom Poes, ‘het is rommel. Gooi het weg, heer Ollie en laten we naar binnen gaan.’

‘Wacht eens even,’ zei heer Bommel. ‘Ik wil toch de proef weleens nemen. Het is uiterst moeilijk om een schilder te krijgen, die mijn buitenboel wil verven. Ik zit nu al een jaar te wachten, maar er wil niemand komen. En dan spreek ik nog niet eens over het vegen van mijn

schoorsteen en wat licht timmerwerk. De handwerkslieden hebben er geen zin meer in, als het geen nieuwe bouw is, jonge vriend. Ik weet niet waar dat heen moet met de maatschappij.’

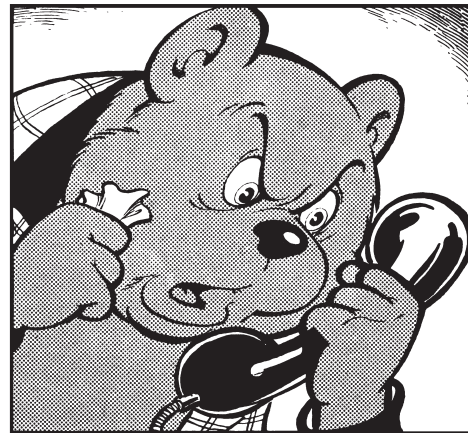
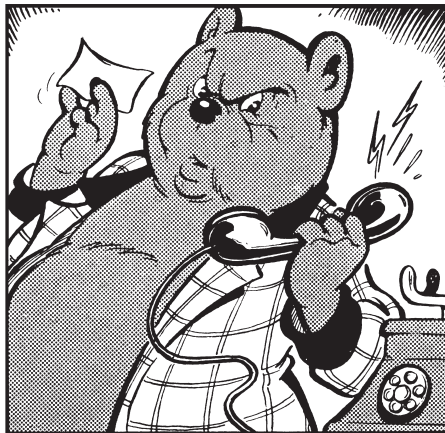
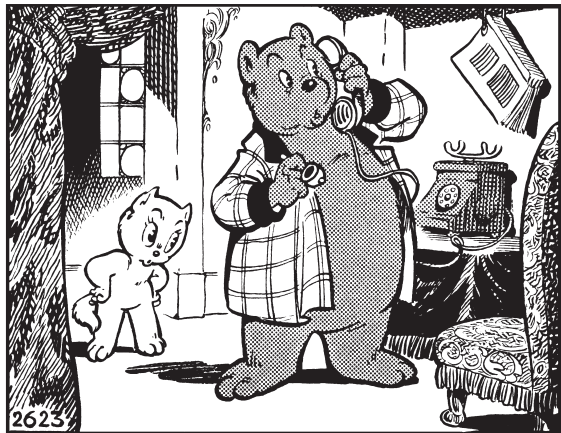
Zo sprekende trad hij zijn kamer binnen en greep de telefoon.

‘9595,’ mompelde hij, ‘en het komt in orde.’

‘Maar wát komt er in orde?’ vroeg Tom Poes.

‘Alles natuurlijk,’ zei heer Ollie, het nummer draaiend. ‘Dit is vast en zeker een beginnend aannemer, die nog niet weet hoe de markt ligt.’

‘Hm, zou het?’ hield Tom Poes aan. ‘Het telefoonnummer komt me bekend voor. Ik weet niet meer van wie het is, maar het is vast geen aannemer.’

Heer Bommel had het geheimzinnige nummer gedraaid en luisterde nu ongeduldig naar de zoemer.

‘Het is vast een grap,’ zei Tom Poes. ‘Vergeet het nu maar, heer Ollie!’

Doch op dat moment knetterde het in de hoorn en een eentonige stem vroeg: ‘Met wie?..... Met wie?..... Met wie?’

‘Spreek ik met negen vijf, negen vijf?’ vroeg heer Bommel, een weinig geërgerd.

Aan de andere kant ging de stem echter voort met zijn eentonige vraag: ‘Met wie?..... Met wie?’

‘U spreekt met Bommel!’ riep heer Ollie uit. ‘Met heer Olivier B. Bommel persoonlijk. En dit is niet de manier...’

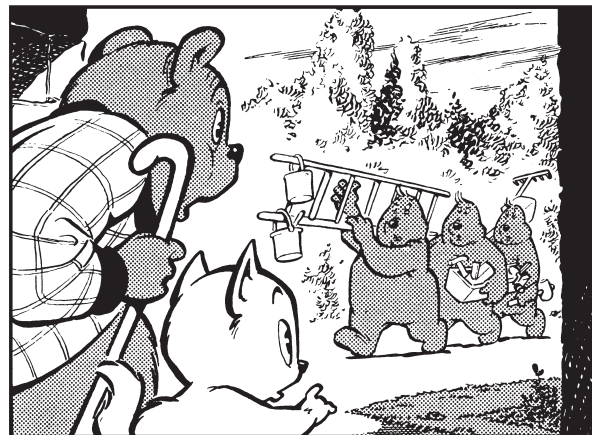
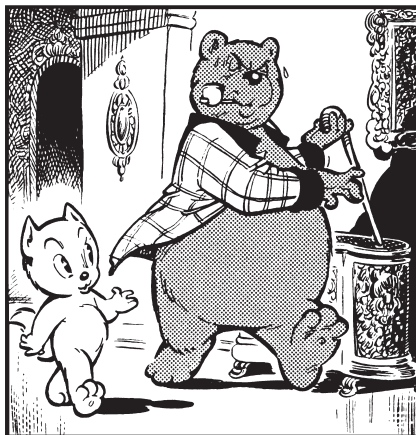
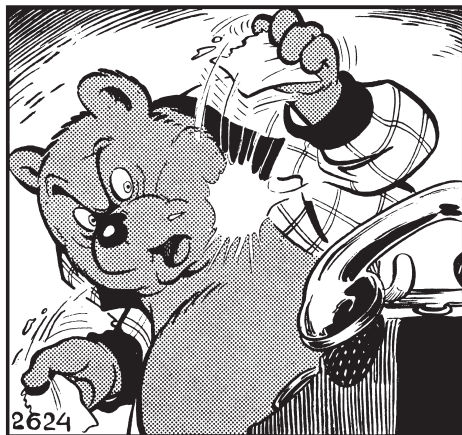
‘Waarvoor?..... Waarvoor?..... Waarvoor?’ vroeg de stem nu in saai regelmaat.

‘Hoor eens hier!’ riep heer Ollie woedend uit. ‘Ik belde op, omdat er enig werk aan mijn slot Bommelstein moet worden verricht. Schoorsteen vegen, verven en een lek in het dak dichten. Maar achteraf geloof ik toch niet...’

‘Komt in orde..... Komt in orde..... Komt in orde,’ murmelde de stem.

‘Het hoeft niet meer!’ loeide heer Ollie. ‘Ik wens niet onbeschoft behandeld te worden – al is er dan gebrek aan geschoolde arbeiders. Ik wens niet uit mijn slaap gebeld te worden voor vieze drukwerkjes! Ik wens niet...’

De verbinding werd echter verbroken en er bleef hem niets anders over dan in machteloze woede naar de telefoonhoorn te staren.

- 14 Heer Bommel wierp de telefoon in grote drift op de haak en staarde broedend naar het reclamebiljetje waarop zo vriendelijk stond dat het in orde kwam.

Toen kreeg de ontstemming de overhand in zijn meestal zo zachtmoedige karakter en met vertrokken gelaat scheurde hij het drukwerk in snippers.

‘De brutaliteit!’ briede hij. ‘De behandeling die men een heer durft te geven gaat mijn bevassing te boven. Waar moet het naartoe, vraag ik me af!’

‘Het is toch maar een kleinigheid,’ zei Tom Poes sussend.

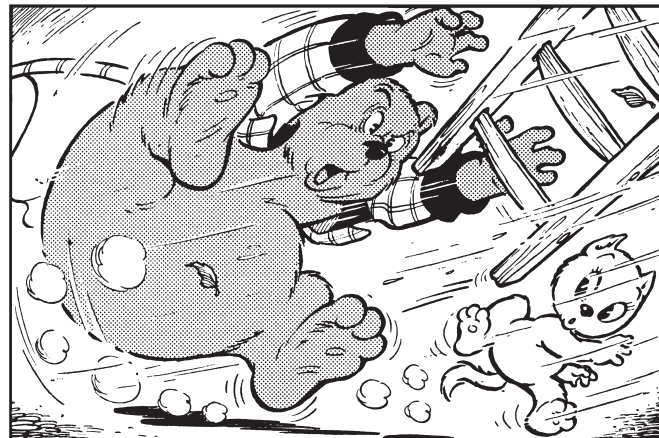
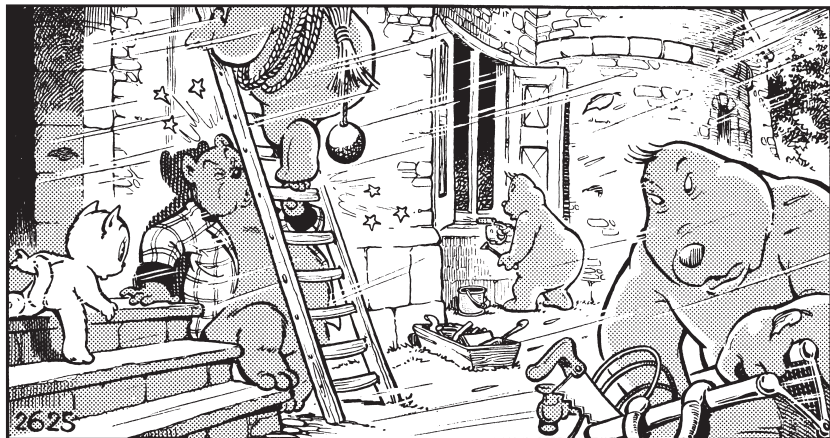
‘Het is niet dit ene geval,’ riep heer Ollie uit. ‘Het tekent de toestanden! Het staat voor de maatschappij van vandaag de dag! Als je tenminste begrijpt wat ik bedoel!’

Zo sprekende stampde hij de kamer uit en greep zijn wandelstok. ‘Komaan, we gaan een frisse herfstwandeling maken,’ hernam hij wat kalmer. ‘Dat is goed voor mijn gespannen zenuwen. Maar als ik die onderneming ooit te spreken krijg, zal er wat zwaaien! Stel je voor, men vraagt enkele lichte herstelwerkzaamheden aan – en in plaats dat men keurig en voorkomend...’

Hij zweeg plotseling. Want bij het openen van de deur viel zijn oog op enkele vreemde figuren, die met allerlei gereedschap zijn tuinpad op sjokten.

‘Wat... wat is dat?’ mompelde hij ontdaan. ‘W-wie zijn dat, Tom Poes?’

‘Dat is de onderneming die u hebt opgebeld,’ zei Tom Poes. ‘Ze komen de lichte werkzaamheden verrichten, denk ik.’

Heer Bommel trad naar buiten en stelde zich breed en indrukwekkend bij zijn voordeur op.

‘Wat komen de heren doen?’ vroeg hij.

De heren gaven geen antwoord, doch gingen meteen aan de slag. Een van hen nam een brandertje uit zijn tas en begon met grote ijver de verf van een kozijn te verwijderen. Een ander begon tussen allerlei timmergerief te rommelen en de derde sleepte een ladder aan.

Heer Ollie bekeek deze doening verbaasd, maar zijn ontstemming bleef. Want zélf s doortastende vaklieden moeten een heer voorkomend behandelen, vond hij. Hij is nu eenmaal zó vastgeroest in onderwetse gebruiken en gewoonten dat hij er prijs op stelt dat men hem netjes groet. Daarom hernam hij met verheffing van stem: ‘Ik vraag, wat de heren komen doen! En ik zeg: goedemorgen.’

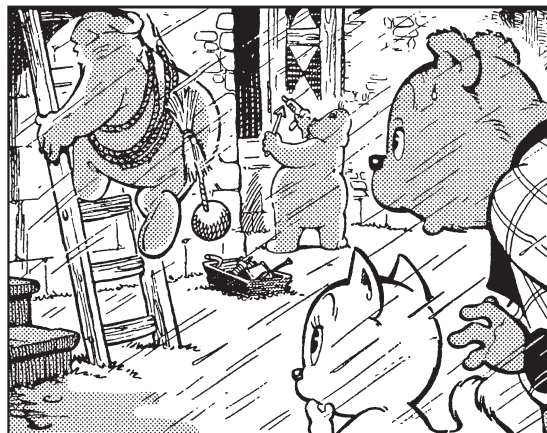
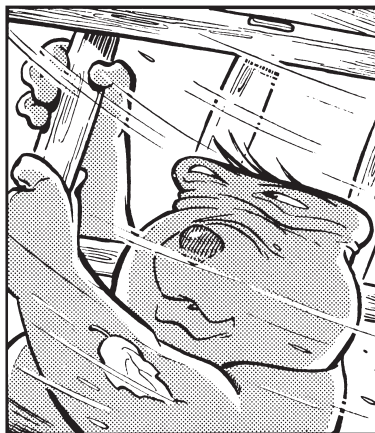
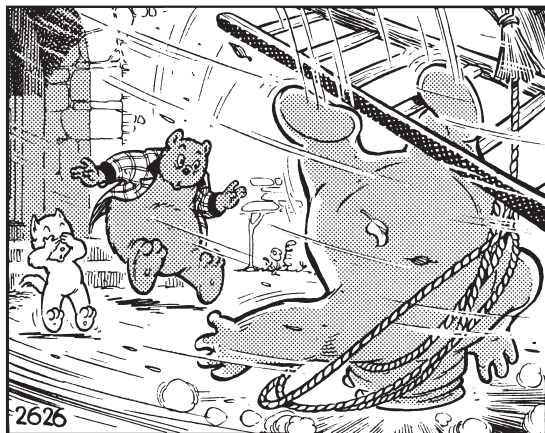
Antwoord kreeg hij echter niet. Degene die de ladder aanzelde, zette haar met enige moeite overeind en rukte haar naar de muur. Zodoende kwam heer Ollie plotseling achter het houtwerk te staan, dat hem krachtig tegen het gebouw drukte.

‘Hé!’ riep hij. ‘Ga weg! Zie je niet dat ik hier sta? Zet dat ding ergens anders neer!’

Hij greep een van de sporten beet, doch de arbeider was met een snelheid, die men van zo’n plumpe gedaante niet zou verwachten, tegen de sporten opgeklommen en trad nu zwaar op zijn vingers.

Dit was te veel voor de geplaagde heer. Hij greep de ladder beet en slingerde hem met grote kracht van zich af.

Tom Poes gaf een kreet van schrik en sprong naar voren om hem tegen te houden. Maar het was te laat.

- 16 Heer Bommel had gehandeld in een vlaag van woede. Maar toen hij de ladder zag vallen en hij de ongelukkige schoorsteenveger door de lucht zag tuimelen, slaakte hij een kreet van ontzetting.

‘O, stop!’ riep hij. ‘Zó heb ik het niet bedoeld! Kom terug!’

Nu, dat hielp natuurlijk niet. De plompe figuur wentelde een keer rond en kwam toen op het hoofd terecht, zonder dat hij een hand uitstak om zijn val te breken.

‘O, wat heb ik gedaan?’ jammerde heer Ollie. ‘Ik zou alles geven, als ik dit ongedaan kon maken. O, wat moet ik doen? O, o! D-doe toch iets, Tom Poes!’

‘Het is te laat,’ zei Tom Poes somber. ‘Misschien zal dit een les voor u zijn – maar die les is wel érg duur betaald!’

Heer Ollie stond op het punt om in schreien uit te barsten, doch toen stokte hem de adem in de keel. Met uitpuilende ogen staarde hij

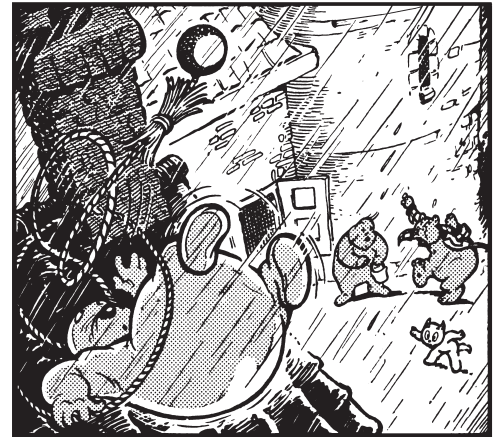
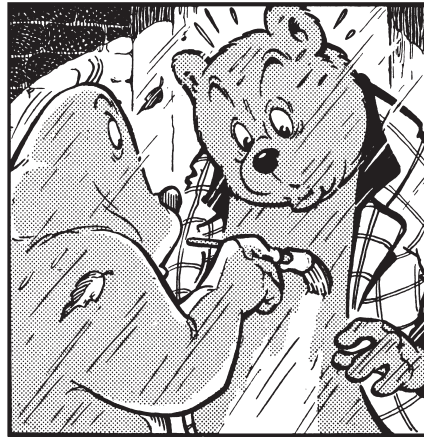
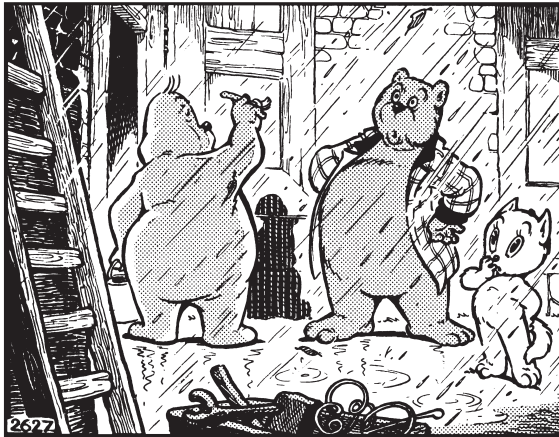
naar de gevallen werkmán, die zich langzaam oprichtte, zijn ladder greep en met logge passen weer naar de muur sjokte. Door de val had zijn schedelvorm enigszins geleden, maar daar trok hij zich niets van aan.

‘D-dit kan niet!’ stamelde heer Bommel, toen de schoorsteenveger opnieuw naar boven klom om aan het werk te gaan.

‘Hij heeft zelfs niet op u gescholden!’ zei Tom Poes ongelovig. ‘Dit is niet gewoon!’

Heer Ollie haalde diep adem. Zijn trekken ontspanden zich en hij begon met zorg zijn jas af te kloppen.

‘Ach,’ sprak hij, ‘het was tenslotte ook maar een licht duwtje dat ik hem gaf. Ik ben wel even geschrokken, dat geef ik toe – maar ik wist wel dat een heer geen ongelukken kan maken.’

Heer Bommel en Tom Poes keken vol verwondering de schoorsteenveger na, die rustig en log de ladder naar het dak beklom.

‘Wonderlijk,’ zei heer Ollie. ‘Dat moet een sterk iemand zijn, jonge vriend! Hij klaagde zelfs niet over hoofdpijn.’

‘Hm,’ zei Tom Poes, ‘zijn hoofd is anders wel plat van boven. Deze werklieden moeten een vreemde samenstelling hebben. En hebt u gemerkt dat ze helemaal niet praten?’

‘Nu je het zegt,’ zei heer Bommel peinzend. ‘Wanneer men zelf praat, merkt men niet zo dat een ander niet praat, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar ze zijn vreemd, dat ben ik met je eens. Zo glad en zo grijs – en ze dragen niet eens een jas!’

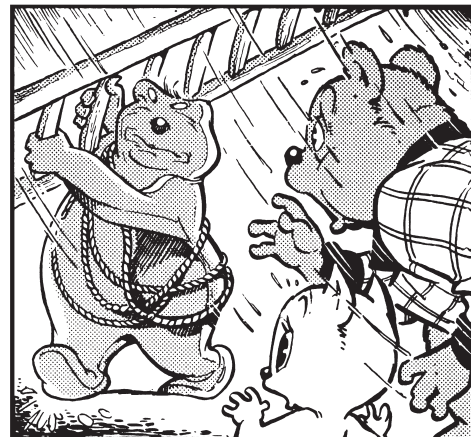
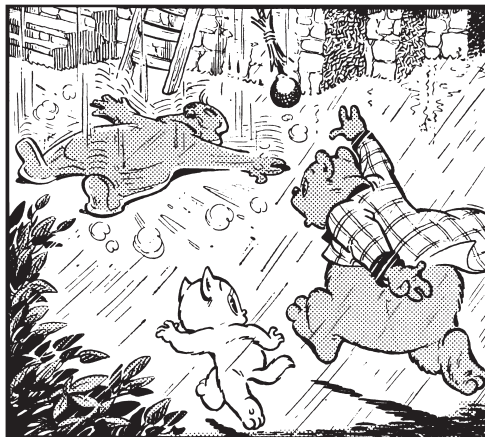
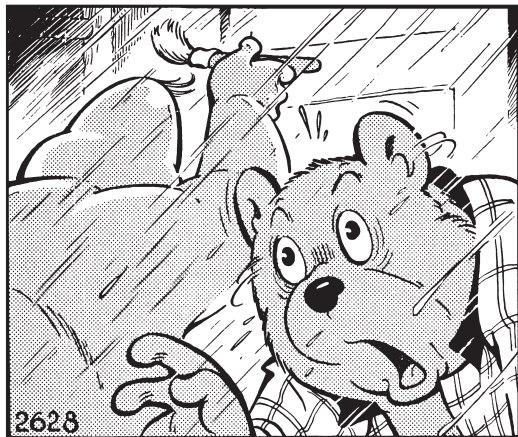
Het begon weer te regenen, zodat de figuur op het dak moeite had om bij de schoorsteen te geraken. Door de gladheid van de pannen en van zijn eigen wezen gleed hij steeds terug en heer Bommel was zó

verdiept in de aanblik van het geklauter, dat hij niet lette op de ver-
richtingen van de schilder, die naast hem aan het werk was.

De ijverige verver bestreek het afgebrande houtwerk met een grote kwast grondverf. En terwijl hij nu langzaam van links naar rechts bewoog, kreeg hij vanzelf heer Bommel in zijn strijklvlak. Zonder opzien en zonder zelfs pardon te zeggen, bedekte hij diens struise tors in enkele halen met grauwe kleurstof.

Het is begrijpelijk dat heer Ollie dit niet nam. Na een woedende kreet begon hij de werkman op het ongepaste van zijn gedrag te wijzen, zodat de ruiten trilden en de bladeren van de bomen vielen. De schilder hoorde hem echter onbewogen aan.

Maar nu kreeg de schoorsteenveger weer moeilijkheden. Door de regen scheen hij ieder houvast te verliezen en op onbeholpen wijze glibberde hij langs de natte dakpannen naar beneden.

18 Heer Bommel stond nog steeds te tieren tegen de schilder, die zijn werk weer hervat had, toen hij plotseling gestoord werd door een kreet van Tom Poes.

Verschrikt keek hij op – nog juist op tijd om te zien hoe de ongelukkige schoorsteenveger op klonterige wijze van het dak glibberde. De zware gedaante tolde door de lucht en plofte toen log en plat op de grond, zodat het dreunde.

Heer Ollie liet de verver in de steek en snelde met een verschrikte uitroep naar de onhandige handwerksman.

‘Hij is helemaal plat gevallen,’ zei Tom Poes ontdaan.

‘Helemaal plat!’ kreunde heer Bommel. ‘Wat verschrikkelijk. Doe toch iets, jonge vriend! Vlug! Haal een dokter! Laat Joost een aspirientje brengen! Ach, wat een ongeluksdag! Alles loopt me tegen.’

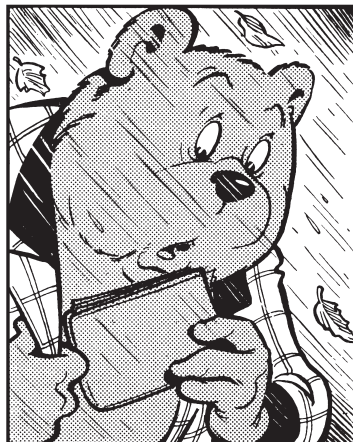
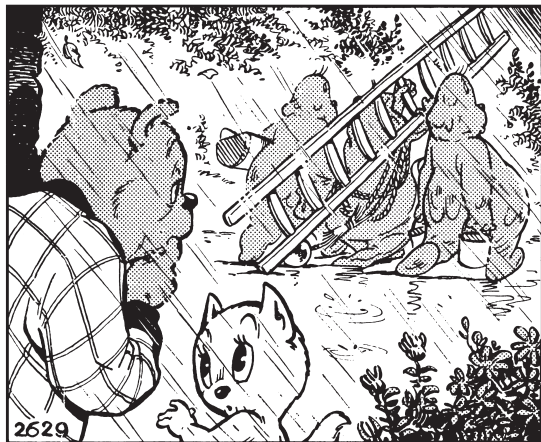
Hij zweeg onthutst. Want de platte schoorsteenreiniger ging recht-

op zitten, greep zijn gereedschap bij elkaar en stond onbeholpen op. Hij keek niet op of om. Zonder een woord of een groet te uiten waggelde hij het pad af, om zich bij de schilder en de timmerman te voegen. Want die hadden ook hun werk in de steek gelaten en liepen sjokkend naar de uitgang.

‘Ze-ze gaan weg!’ zei heer Ollie ongelovig.

‘Ja,’ zei Tom Poes. ‘Het regende te hard, denk ik. Maar ik begrijp niet dat die arme schoorsteenveger nog kan lopen. Het was toch een lelijke val en hij ziet er náár uit met dat platte lijf. Het zijn rare lieden, heer Ollie. Die anderen keken niet eens naar hem om.’

‘Het zijn geen lieden van onze stand,’ zei heer Bommel beslist. ‘Wanneer een heer van het dak valt, zou hij zich ernstig bezeren door zijn tere lichaamsbouw, dat is duidelijk.’

Heer Bommel en Tom Poes keken het groepje handwerkslieden na. De platgevallen figuur van de schoorsteenveger liep tussen de schilder en de timmerman in en waggelde wat moeilijk mee, maar hij klaagde niet en gaf geen enkel teken van onbehagen. Terwijl ze zo in de neerstromende regen verdwenen, lieten ze een vet, kleiachtig spoor na, maar voordat Tom Poes iets hierover kon zeggen, trok heer Bommel zijn portefeuille en sprak: 'Zo kan ik ze toch niet laten gaan, wat jij, jonge vriend? Hun werk was slecht, maar iedere arbeid is zijn loon waard en bovendien is die middelste er lelijk vanaf gekomen. Als heer zijnde ken ik mijn plaats; ik zal ze in ieder geval voor de moeite belonen. Want het was toch een aardig gebaar om in dit nare weer hier te komen werken. Welke handwerksman doet dat vandaag de dag op een simpel telefoontje?'

Zo sprekende zette hij er de pas in om de voortsjokkende groep in

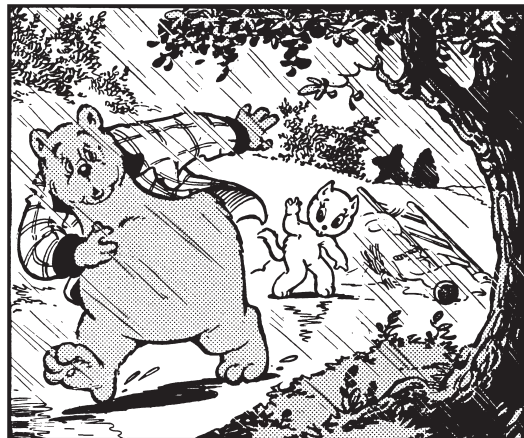
te halen. Tom Poes volgde peinzend. Hij hield het oog op de kleisporen gericht en kreeg steeds meer het gevoel dat er iets vreemds aan deze lieden moest zijn.

Hun voeten geven af – en dat is niet gewoon, dacht hij. En bovendien beginnen ze er erg vreemd uit te zien. Het is net alsof ze door de regen beginnen te smelten!

Heer Ollie had daar echter geen oog voor. Hij was naast de vreemde gestalten gaan lopen en hield hun enige bankbiljetten voor.

'Mag ik vast even betalen?' vroeg hij. 'Het werk is nog niet klaar, maar ik mag er toch op rekenen dat u terugkomt? Hoeveel krijgt u van me?'

De werkers gaven echter geen antwoord. Ze sleepten zich met soppende stappen voort en keken zelfs niet op.

20 Heer Bommel hield aan. Ondanks het klonterige werk dat deze vreemde ambachtslieden geleverd hadden, vond hij het toch jammer dat ze nu zomaar weer weggingen. Tenslotte had hij nu al een jaar lang tevergeefs op een schilder gewacht en dan is het akelig wanneer men hem weer in de regen ziet verdwijnen, zonder dat het kozijn gereed is gekomen.

Tom Poes bleef echter achter. De schoorsteenveger kon het tempo van z'n maats niet bijhouden en dat was geen wonder. Want de staker was door de val van het dak wat plat geworden en door de regen sleten zijn benen snel af. Ten slotte zakte hij blubberend ineens tot een glimmende kleiachtige massa.

'Hela!' riep Tom Poes uit. 'Voelt u zich niet lekker? Bent u ziek?'

De ander gaf echter geen antwoord. Hij verzakte nu snel en had

al gauw geen enkele duidelijke vorm meer. Dat gaf Tom Poes natuurlijk te denken en hij begon om heer Ollie te roepen.

Die had intussen tevergeefs getracht de arbeiders wat geld op te dringen. Ten einde raad vatte hij de schilder bij een arm, doch bij deze aanraking kreeg hij een hevige elektrische schok, die zijn haren overeind deed rijzen en hem de adem benam. Dit deed de emmer overlopen. Vol walging wendde hij zich af en haastte zich naar huis terug.

'Laat me met rust, jonge vriend,' sprak hij, toen hij de roepende Tom Poes passeerde. 'Ik wil niets meer met deze lieden te doen hebben. Die werklieden zitten tegenwoordig zo vol nukken en grillen, dat het schokkend is voor iemand van mijn stand.'

Tom Poes bleef even besluiteloos bij de ineengezakte schoorsteenveger staan. Maar toen hij merkte dat de gestalte als een glimmende, vormloze massa in de regen lag, haalde hij moedeloos de schouders op en begon hij de schilder en de timmerman te volgen.

Want door alles wat er gebeurd was, was zijn nieuwsgierigheid steeds groter geworden.

‘Nu wil ik weten wat hierachter zit,’ prevelde hij. ‘Wat zijn dit voor lieden? Waar komen ze vandaan? Wat willen ze eigenlijk? Gewoon zijn ze niet, dat is zeker! Kijk, die twee lossen ook op in de regen; dat is niet zoals het hoort! En alles wat niet is zoals het hoort, geeft moeilijkheden!’

De beide handwerkslieden sleepten zich intussen log en steeds vormlozer over de weg, totdat ze een donker gebouw bereikten dat

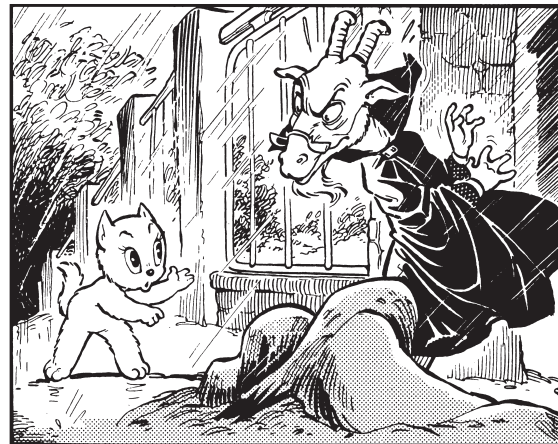
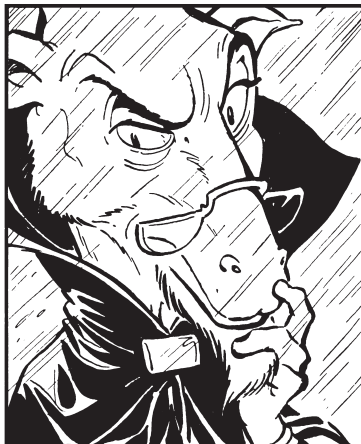
door een hoog hek omgeven was. Daar zakten ze blubberend in elkaar.

De timmerman hief met grote moeite een klonterige arm op en drukte op een knopje bij de ingang, maar het was duidelijk dat de beweging te veel voor hem was geweest.

Toen Tom Poes voorzichtig om een hoekje keek, zag hij nog slechts twee ronde kleihopen liggen, die door de regen in grijze stroompjes werden weggespoeld.

Het drukken op de knop had echter wel uitwerking gehad. In het gebouw werd een deur geopend en een gestalte in een glimmende cape haastte zich naar het hek.

‘Aha!’ mompelde Tom Poes. ‘Die figuur komt me bekend voor! Nu begin ik te begrijpen waarom ik me het telefoonnummer herinnerde. Het is dom van me dat ik niet eerder door had dat hij erachter zit!’

22 Oplettende lezertjes zullen in de naderende figuur zonder twijfel professor Joachim Sickbock hebben herkend, net als Tom Poes.

Die schrok, toen hij hem zag, want hij wist dat de geleerde voor niets terugdeinsde, wanneer hij met zijn uitvindingen bezig was.

De professor opende het hek en keek zoekend rond, totdat zijn blik viel op de vormloze kleihopen aan zijn voeten. Toen sloeg hij ontsteld de handen ineen.

‘Ei, ei!’ riep hij uit. ‘Ze zijn weggespoeld! Het regenwater heeft ontbindend gewerkt op het drullogaan, dat is duidelijk! Maar waar is de derde? Ik zie hier slechts het bezinksel van twee proefpersonen!’

Hij zweeg en keek zoekend rond. Toen schudde hij bekommerd het hoofd en streek zich door de baard.

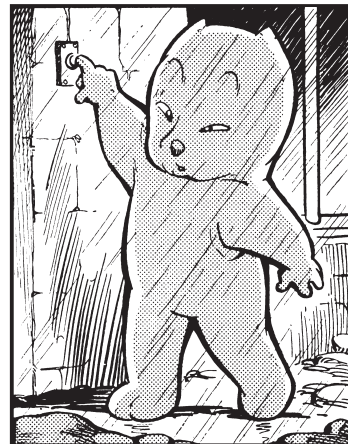
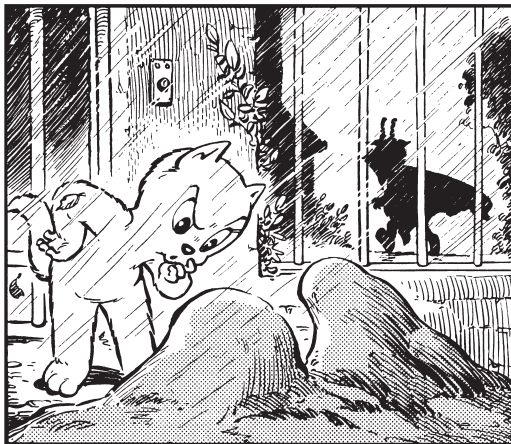
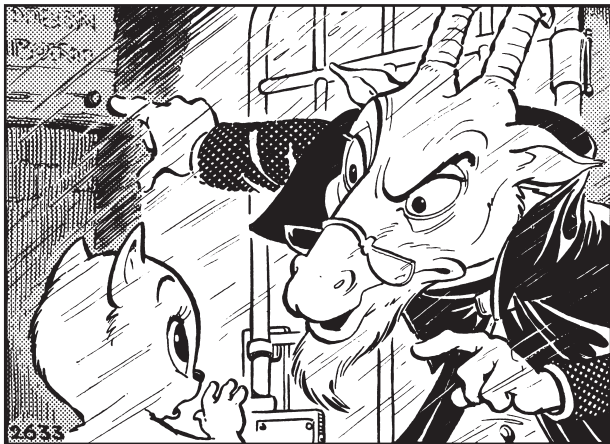
‘Het pad van de wetenschap gaat niet over rozen,’ prevelde hij.

‘Vallen en opstaan – mislukken en opnieuw beginnen. Ach, het is moeilijk. Maar één ding is gebleken: vocht is fnuikend. Ik zal droog moeten werken; droog, uiterst droog werk! Niet zozeer voor het omhulsel, want dat kan ik door moderne plasticbindingen vervangen. Maar vooral omdat er door vocht een ontlading optreedt.’

Tom Poes had genoeg gehoord. Hij besloot om brutaal te zijn, daarom kwam hij uit zijn schuilplaats tevoorschijn en liep op de peinzende geleerde toe.

‘Dag, professor,’ zei hij, ‘kunt u mij ook zeggen wat er met deze werklieden gebeurd is? Ze waren bezig bij heer Bommel en toen...’

‘Ei, ei – als dat Tom Poes niet is!’ riep Sickbock uit. ‘Foei, ventje! Hebt ge niet geleerd dat ge u met uw eigen zaken moet bemoeien? Scheer u weg, of het zal u slecht vergaan!’

‘Maar ik doe toch geen kwaad!’ zei Tom Poes boos. ‘Ik vraag heel beleefd wat er met die klonters aan de hand is en...’

‘Klonters?!’ riep de geleerde geschokt.

‘Die rare, klontelige werklieden,’ legde Tom Poes uit. ‘Die schilder en die timmerman, die hier stonden. Ik wil graag weten, wat er met hen gebeurd is. Wat zijn het voor lieden? Waarom...?’

‘Het is hier verboden toegang,’ onderbrak de professor hem koel. ‘Bovendien heb ik geen tijd om naar uw kinderlijk gebabbel te luisteren. Ik ben doende met een belangrijk experiment op het gebied der elektrogenetische chromatinen. Maak u snel uit de voeten jongske, vóór ik mijn geduld verlies.’

De hooggeleerde wachtte niet tot Tom Poes hem gehoorzaamde. Hij wendde zich om en liep peinzend terug naar zijn laboratorium,

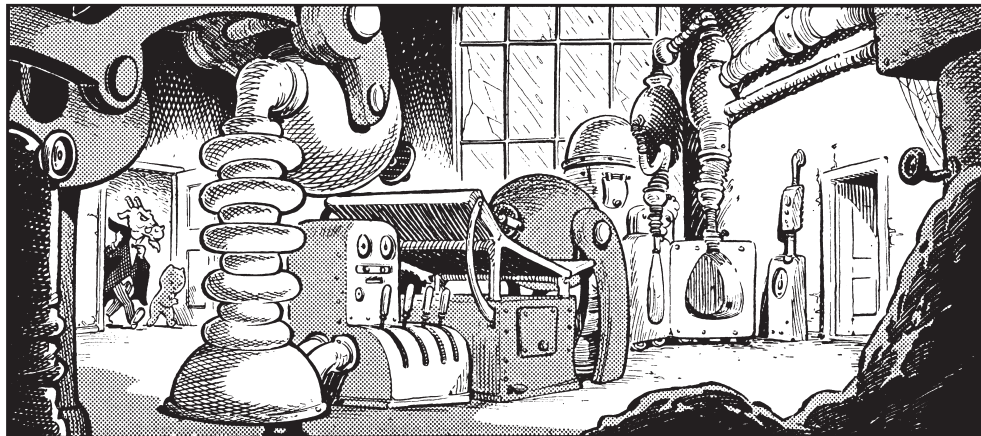
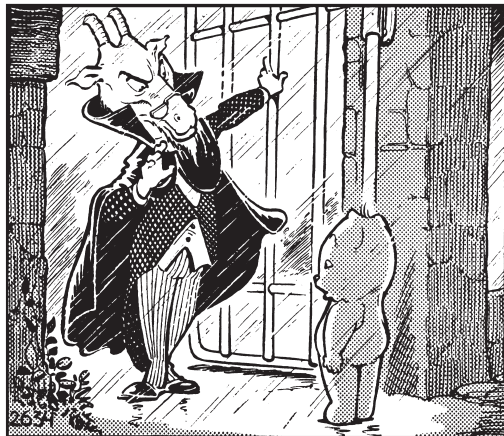
zonder zelfs maar één keer naar de overblijfselen van de verregende handwerkslieden te kijken.

Tom Poes wachtte tot hij de deur hoorde dichtslaan. Toen bukte hij zich en raakte voorzichtig een van de glibberige heuveltjes aan.

‘Hm, het vonkt nog een beetje,’ mompelde hij. ‘Maar de elektrische lading is er toch wel haast uit. Door al dat water, denk ik. Het zijn nu maar gewone hopen klei. Hm... ik heb een idee!’

Een minuut of tien later stond er een klonturig, glibberig figuurtje voor het hek en drukte op het knopje van de bel.

Hij was kleiner dan de schoorsteenveger geweest was, maar dat zou heel goed kunnen komen doordat de regen hem gedeeltelijk had weggespoeld.

24 Professor Sickbock opende het hek en boog zich over de kleiachtige gedaante voor hem.

‘Ei, ei!’ mompelde hij. ‘Daar is de derde! En wat ziet hij eruit. Tot op de helft weggeregend en degenererend vervormd. Het is hoogst hinderlijk. Nogmaals: ik zal ze droog moeten laten werken; uiterst droog. Maar komaan, deze proefpersoon kan tenminste nog functioneren. Een gedeeltelijk geslaagd experiment, zou ik willen zeggen.’

Zo babbelend liet hij het vreemde figuurtje naar binnen gaan en sloot het hek zorgvuldig achter hem dicht. Dat was een hele opluchting voor Tom Poes (want de oplettende lezertjes zullen zeker hebben ontdekt dat die het was – bedekt met een kleilaagje).

Hij sjokte op de manier die hij van de schoorsteenveger had afgekeken met de geleerde het laboratorium binnen en schoof toen langs

de wand verder om zo ver mogelijk van Sickbock vandaan te komen. Maar die had al helemaal geen aandacht meer voor hem.

In diep nadenken begaf hij zich naar het midden van het vertrek waar een vreemde tafel tussen een paar glimmende toestellen in stond. Zodoende kon Tom Poes op zijn gemak rondkijken.

Nu, behalve de tafel was er niet veel te zien. Langs de wanden lagen grote hopen vochtige klei en ergens stond een vorm, die de lijnen van een klonter vertoonde.

Nu zal ik kunnen uitvinden, wat dit allemaal betekent, dacht Tom Poes. Als Sickbock tenminste niet ontdekt dat ik maar namaak ben. Ik kan beter in dat kamertje daar gaan, want de klei begint te drogen. En het is natuurlijk geen gezicht, wanneer die van me af valt.